

71

U.S.O. PER L'ORGANITZACIÓ DELS TREBALLADORS I DELS
POBLES DE LA PENÍNSULA CAP A LA DEMOCRÀCIA SOCIALISTA

febrer 1971

espectacles

GRAN TEATRE DE "LAS CORTES ESPAÑOLAS"

Titul de l'obra: "La Llei Sindical", feta per feixistes per amordassar als treballadors de la Península.

Director : Sense nom (l'Opus i la Falange, meitat a meitat).

Guionistes : En Solis, en Garcia Ramal i els seus xicots.

Autors :

- 20 Nomenats "a dedo" per en Franco.
- 5 Presidents de sindicats "nacionals", nomenats "a dedo" pel delegat "nacional", que a la vegada ha estat nomenat per en Franco.
- 2 Alcaldes nomenats "a dedo" pel Ministre de la Governació.
- 2 Presidents de Diputació, nomenats "a dedo" pel Ministre anterior.
- 4 Representats sindicals: un empresari, un conseller "nacional", un llicenciat en Químiques i un funcionari de l'Estat.
- 1 Membre de les "Reales Academias" (?)
- 1 Vice-secretari d'ordenació econòmica (empresari)
- 1 Representant del Col·legi d'Advocats.
- 6 Consellers "nacionals": un advocat, un advocat-tinent coronel, el director de "Pueblo", el secretari general de la CNS, un advocat de "Las Cortes" i un catedràtic d'Universitat.
- 9 Procuradors familiars.
- 1 President del consell "nacional" d'empresaris.
- 1 President del consell "nacional" de treballadors.
- 1 Secretari del "Consejo del Reino" (registrador de la propietat).
- 1 Membre de la càmera de comerç ("consignatarío de buques").
- 1 Inspector general de l'organització sindical (també feixista).
- 0 Obrers (Nosaltres no hem actuat en aquest teatre durant la representació).

56 Aquest és el nombre d'actors que han fet aquesta comedia,

AQUEST NOU INTENT D'INTEGRACIÓ
DE LA CLASSE TREBALLADORA

La nova llei sindical

DEL SINDICALISME DE REPRESSIO AL SINDICALISME D'INTEGRACIO

La C.N.S., des de la seva fundació, ha complert una funció ben delimitada: ha servit i serveix de fre, de cuirassa i d'entreteniment a la lluita de classes. Es un òrgan fidel al servei de la política de les classes dominants: política d'autarquia, de liquidació de les velles organitzacions obreres, de comitats, d'usurpacions i de congelacions de salaris. Es, en definitiva, l'instrument clau del capitalisme per reprimir la classe obrera, per un costat i per l'altre, impulsar el desenvolupament capitalista sense cap mena d'impediments interiors ni exteriors.

Actualment, el desenvolupament evident del capitalisme espanyol i la seva integració progressiva en el panorama del capitalisme internacional, obliga a les classes dirigents a establir una liberalització progressiva que trenqui, si més no parcialment, les estrictes croses feixistes de les quals s'ha servit fins el present i que estan essent desbordades per la nova realitat i per les exigències del mateix desenvolupament capitalista i de la seva integració a nivell internacional.

Malgrat tot, al costat d'aquesta necessitat de "liberalització", es a dir, d'adaptar determinades estructures socials i polítiques a les noves exigències del capitalisme espanyol, hi han 2 factors que condicionen l'adaptació d'unes fórmules concretes.

Per un costat, les pròpies contradiccions del sistema capitalista espanyol, tant a nivell del sistema de producció, com al de les classes dirigents (entre les quals existeix una lluita per el poder), que la fan més fràgil a un sindicalisme lliure, que no seria tan fàcilment integrable com ho és avui en les democràcies occidentals i que, a més a més, portaria amb ell un canvi institucional complet que, junt amb altres realitats, afectaria als partits polítics.

La C.N.S. desde su fundación ha sido la encargada de cumplir una bien delimitada - función: servir de freno, de coraza, de entretenimiento a la lucha de clases. Ha sido un órgano fiel al servicio de la política de las clases dominantes: política de -autarquía, de liquidación de las viejas organizaciones obreras, de despidos, desposiciones y congelaciones salariales. Ha sido en definitiva, instrumento clave del capitalismo para reprimir a la clase obrera - por un lado e impulsar por otra parte el desarrollo capitalista sin trabas interiores ni exteriores.

Actualmente, el desarrollo evidente del capitalismo español y su progresiva integración en el marco del capitalismo internacional, obliga a las clases dirigentes a sentar las bases de una progresiva liberalización que rompa al menos parcialmente, las estrictas muletas fascistas de las que se ha servido hasta el presente y que están siendo desbordadas por las nuevas realidades y exigencias del propio desarrollo e integración a nivel internacional.

Sin embargo, junto a esta necesidad de "liberalización", es decir, de adaptar determinadas estructuras sociales y políticas a las nuevas exigencias del capitalismo español, existen dos factores que están condicionando las fórmulas concretas a adoptar.

De un lado, las propias contradicciones del sistema capitalista español, tanto a nivel del modo de producción como al de -clases dirigentes (entre las que existe una lucha por el poder) que le hacen frágil a un sindicalismo libre, que no sería tan fácilmente integrable como lo es hoy en -las democracias occidentales y que además, llevaría consigo un cambio institucional -completo, que entre otras realidades afectaría a los partidos políticos.

Por otra parte, el régimen es consciente de la evolución que se está operando en las democracias occidentales hacia fórmulas evidentemente fascistas, aspecto éste, que supone indudablemente un respiro para

Per altra part, el règim és conscient de l'evolució que s'està produint en les democràcies occidentals, vers unes fórmules evidentment feixistes, aspecte aquest que suposa, sense cap mena de dubte, un respir per a mantenir aquí -més o menys dissimulat- el ja existent sense sentir cap enrogiment davant de l'opinió internacional i sense grans problemes per a relacionar-se políticament i econòmicament a tots nivells.

Es en aquest context on s'ha de situar l'actual Llei Sindical, si volem comprendre el seu abast i la seva significació política. Aquesta Llei no tan sols no respon a les aspiracions de la classe obrera, sinó que intenta adaptar l'actual sistema a les noves realitats, així el capitalisme espanyol podrà seguir utilitzant el sindicalisme vertical, en el seu doble objectiu de desenvolupament del capitalisme i d'integració dels treballadors.

El que és important, doncs, no és discutir l'articulat de la Llei, (Llei sindical, NO!. Llibertat d'associació, SI!), sinó prendre posicions estratègiques i tàctiques davant de les noves posicions que pugui adoptar el capitalisme.

La nostra resposta a la Llei sindical és clara: afavorir l'autoorganització i la resposta de classe dels treballadors. Proporcionar una visió clara i real de les maniobres capitalistes. Dotar d'objectius polítics la lluita dels treballadors. Aprofitar tàcticament les noves possibilitats que pot oferir la Llei.

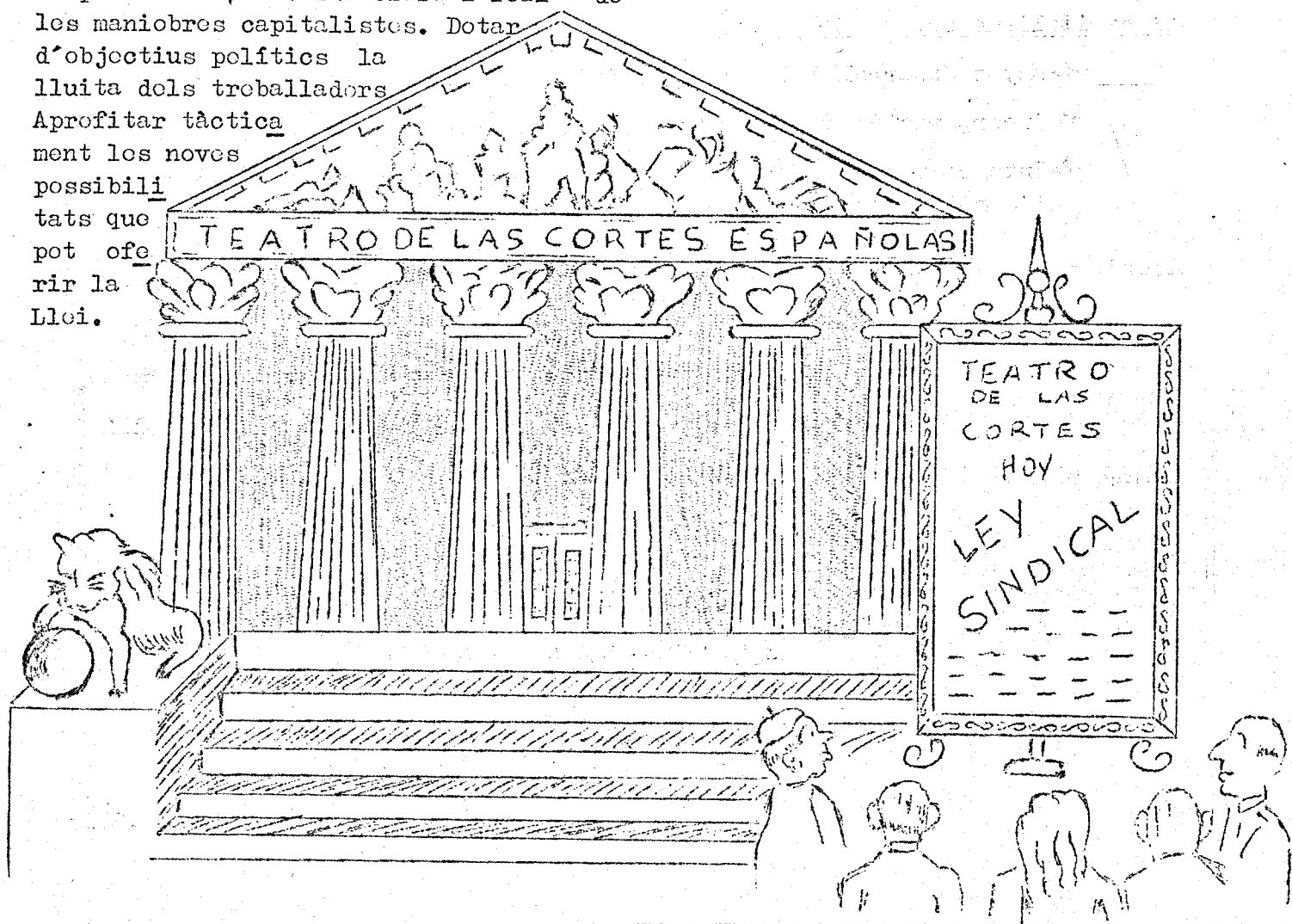
mantenir aquí -més o menys dissimulat- el ja existent, sin ningun sonrojo ante la opinión internacional y sin mayores problemas para relacionarse políticamente y económicamente a todos los niveles.

Es en este contexto donde hay que enmarcar la actual Ley Sindical si queremos comprender su alcance y significado político. Con ella no sólo no se responde a las aspiraciones de clase de los trabajadores, sino que se intenta adecuar el actual sistema a las nuevas realidades, de forma que el capitalismo español pueda seguir utilizando el sindicalismo español - en su doble objetivo de desarrollo e integración de los trabajadores.

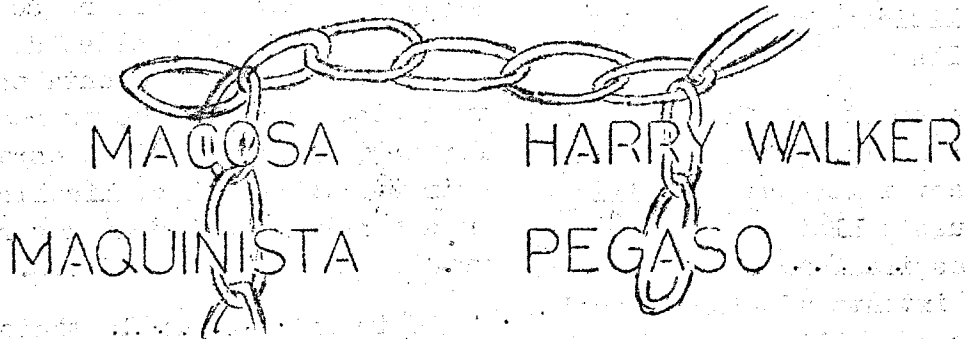
Lo importante por lo tanto no es discutir el articulado de la Ley, (Ley Sindical NO! Libertad de Asociación SI!) sino posicionarnos estratégica y tácticamente ante las nuevas posiciones que pueda adoptar - el capitalismo.

Nuestra respuesta a la Ley Sindical es clara: favorecer la autoorganización y - respuesta de clase de los trabajadores. Proporcionar una visión clara y real de los manejos capitalistas. Dotar de objetivos políticos a la lucha de los trabajadores. Aprovechar tácticamente las nuevas posibilidades que pueda ofrecer la Ley.

FRENTE A LA LEY SINDICAL,
LA AUTOORGANIZACION DE LOS TRABAJADORES.

LAS ASAMBLEAS DE TRABAJADORES EMPIEZA A SER UNA REALIDAD !!

Estas empresas han desarrollado y están desarrollando, un MOVIMIENTO DE LUCHA UNITARIA, basado en el poder real que tienen las ASAMBLEAS DE TRABAJADORES.

LOS COMITES DE EMPRESA Y BARRIO, LAS ASAMBLEAS Y LOS CONSEJOS OBREROS SON LAS BASES DE NUESTRA ALTERNATIVA SOCIALISTA A LA DICTADURA Y AL CAPITALISMO.

CONTRA LA LEY SINDICAL Y LAS ELECCIONES, LA AUTOORGANIZACION DE LOS TRABAJADORES

El capitalismo español PRETENDE:

- ◆ Mayor desarrollo de su capacidad productiva.
- ◆ Incorporación en el contexto capitalista europeo.
- ◆ Integración de la Clase Trabajadora en su proceso de desarrollo e incorporación a Europa.

Acorde con estos objetivos, el capitalismo ha elaborado la Ley Sindical.

Nuestra tarea HOY es:

MOVILIZAR, ORGANIZAR Y POLITIZAR A LA CLASE
TRABAJADORA DE NUESTRO PUEBLO, EN UNA PERSPECTIVA SOCIALISTA HACIA EL
PODER OBRERO

LEY SINDICAL, NO!!
LIBERTAD DE ASOCIACION !!